

SAMOLÁSKY
& SOULÁSKY

Josef „Pepson“ Snětivý

SAMOLÁSKY
& SOULÁSKY

Josef „Pepson“ Snětivý

SAMOLÁSKY
& SOULÁSKY

Motto:

*Muž je spokojen, má-li pocit, že dosáhl svého.
Žena je spokojena, dosáhne-li svého.*

© Josef „Pepson“ Snětivý, 2011

Photograph of author: © Andrej Lukáč, 2011

Cover & Layout: © Alena Laňková, 2011

© Nakladatelství ČAS, 2011

ISBN 978-80-87470-39-8

LÁSKA ONLINE

(Renatě S.)

Vážený pane Malíku,

*Máme tu pro vás tu vratku, tak prosím odsouhlaste stavy,
ať to už můžeme konečně uzavřít.*

Tenhle mail by nepotěšil ani workoholika, natož mě, kterého práce odvádí od jiných, vyšších úkolů. Nějaká Matoušková od Ludana mi může...

„Je něco nového ohledně Ludana?“ ptá se můj šéf, úzkostlivec Libavý, jako by mi četl myšlenky nebo snad dokonce maily.

„Zatím ne,“ zadívám se do jeho tváře, vroubené prošedivěným strništěm.

„Aha,“ dívá se na mě podezíravě, protože ví, že kecám. Ale na to, aby s tím něco udělal, je stejně jako všichni šéfové příliš líný. Spokojí se tedy s malou bílou lží a dodává:

„Tak jim napiš, aby s tím už něco udělali. Mráz se na to zase ptal.“

Mráz... Někdy mám pocit, že jméno znamená vše. Tak třeba já, Jiří Malík: ten nejmenší, nejméně významný ze všech. Anebo Mráz: věčně zamračený vousáč, který si v roce devadesát založil nakladatelství. Vůbec nechápu, proč zrovna on... (Na internetu to sice píšou, ale korporátními plky nehodlám marnit svůj drahocenný čas!)

Sedíme s Libavým v maličké kanceláři, jejíž už tak stísněný prostor ze všech stran zmenšují nespočetné vrstvy papírů, přilípnuté na nástěnkách, jež pokrývají všechny zdi. Výhled do dvora taky nestojí za moc: šedivý čtverec s bránou na severním konci, kterou přijíždějí dodávky distribučních společností, aby spolky anebo naopak vyzvrátily svůj knižní náklad. A už brzy má přijít vratka od toho zatraceného Ludana...

Abyste rozuměli: *Ludan-knižní distribuce* je firma jistěho Ludvíka Antonina z města, které se ne zcela pravdivě jmenuje Český Těšín. Taky šel po revoluci do knih, i když u něj je to ještě podivnější než u Mráze. Ludana, jak mu všichni říkají, byste si totiž dokázali představit spíš jako majitele sítě zastaváren či sexshopů. Založil firmu na trvalých sociálních hodnotách, jako jsou například manažerské benefity či zisk na akcii, patnáct let předstíral, že ho knížky baví, jenže teď se rozhodl skončit a věnovat se jiným, zábavnějším aktivitám. A aby je měl z čeho financovat, skončily za jeho špinavými nehty dlouhé peníze od nešťastných nakladatelů, kteří mu své knihy dali do dis-

tribuce. To naše, honosící se tajemným názvem *KM Books* (Mráz je křestním jménem Karel), patří mezi ně. A já, zcela ve znamení své životní smůly, jsem byl pověřen, abych tu nepěknou záležitost s Ludanem sprovodil co nejdřív ze světa: odsouhlasil stavy vrácených knih, dodal podklady pro fakturaci chybějících kusů, spočítal, kolik si Ludan nechá v rámci ujednání mezi ním a Mrázem, kdy rovnice „váš nesouhlas se sníženou platbou = můj bankrot = vaše smůla“ zněla z Ludanových úst jako nepřekročitelná mantra...

Co nejdřív... Ono to neuteče. Rozklíčovat ten strašlivý slezský chaos, který Ludan a jeho lidé bezpochyby záměrně rozpoutali, totiž není jen tak. Složka vratek, dodacích listů a všemožných změn se za poslední měsíce řádně nafoukla a otevírat ji se mi nechce ani zanic. Radši si půjdu udělat kafe...

Už jsem jednou nohou na chodbě, když zazvoní telefon na mém stole. Když ho to baví, nebudu mu v tom bránit, ale Libavý řve: „Telefon!“, jako bych snad neslyšel.

Nechávám otevřené dveře a rozmrzele sahám po telefonu: „Malík, KM Books,“ představím se nevrle.

„Dobrý den, pane Malíku, tady je Martina Matoušková, Ludan-knihy.“ A její hlas tak rozverně dívčí jako by projasnil ráno, které se na cestě k vytouženému obědu neskonale vleče.

„Dobrý den,“ říkám o poznání vlídněji. Ten hlas je opravdu krásný...

„Dostal jste můj mail, pane Malíku?“

„Jo, dostal, ale *já* jsem se k němu ještě nedostal.“

„A mohl byste se na to dnes mrknout? Zítra totiž jede řidič do Prahy, tak by vám to vzal. A potřebovala bych to mít odsouhlasené.“

„Jenže já bych u té přejímky potřeboval být a zítra to nepůjde, protože mám celý den nějaké natáčení,“ vyletí ze mě. Výmluva je moje druhá máma, jenže tohle bylo ještě nějak jinak. Mohl jsem jí přece říct svůj obvyklý důvod, že jsem mimo firmu kvůli práci, doktorovi atakdál...

„Vy točíte, jo?“ ptá se dívka na druhém konci. Její hlas je plný zájmu a respektu s lehounkou stopou holčičího posmívání.

„No jo, zase nějaká reklama,“ opáčím nonšalantně, ale tamtamy srdce jsou stále divočejší. „Pro Francouze,“ vzpomněl jsem si na camembert v lednici. „Takže to zítra bohužel nepůjde. A dnes už se k tomu nedostanu.“

„To je škoda,“ zacvrliká, ale pak se naneštěstí vrátí k práci: „Můžete se na to tedy podívat, jakmile to půjde? Potřebovala bych vás mít odškrtlé, jste jedni z posledních a pan Antonin by to rád celé uzavřel.“

„Jasně, jestli se z natáčení vrátím do práce, udělám to zítra navečer. Ale nevím, říkali, že se to možná protáhne až do noci.“

„Tak vám přeju, aby vám to zítra všechno klaplo. A napište mi ohledně těch stavů.“

„To si pište, že napíšu. Mějte se fajn a budu se těšit. Nashle.“

„Já taky, nashledanou.“

Položím sluchátko a svět už není šedivý. Právě jsem zažil něco, co vyčarovalo maličkou oázu na poušti mého života. A navíc jsem v kanceláři sám, věčný transgresor Libavý někam odešel! Snad neslyšel mé namlouvání a vylouování, které nejenže splnilo svůj prvotní účel, ale dokonce vzbudilo zájem krásné Slezanky.

Protože ona *je* krásná, takový hlas nemůže lhát!

Otevřu její e-mail, zadám „Odpovědět“, ale místo dohledávání stavů našich ležáků, které už stejně nebude chtít ani Maivald v Levných knihách, píšu:

Milá paní (nebo podle hezkého a mladičkého hlasu spíš slečno) Matoušková,

Udělám to hned, jak budu mít chvílku. Ale chtěl jsem Vám napsat, že jsem už dlouho neslyšel tak příjemný hlas! Mám díky Vám hezčí den a za to jsem Vám chtěl poděkovat...

Slunně zdravím,

Jiří Malík

Utíkám pro kafe, abych snad nepropásl její odpověď. Recepční Jitka, která mě nikdy neviděla běžet, překvapeně zvedne oči.

Jsem zpět v kanceláři. Napiš, prosím...

Teď něco přišlo! Ale ne, zase nějaká pracovní záležitost... Asi si myslíte, že jsem se zbláznil, ale jak jste se chovali vy,

když jste dostali první dopis od své nové holky? I když po pravdě řečeno sám nechápu, co to do mě vjelo.

Čas plyne a Libavý je zpátky v kanceláři. Ptá se mě na nějakou změnu u Euromedie a na to, co bude v předškolním čísle katalogu Rodinné knihkupectví, který vydává PEMIC a kde se chlubíme našimi vededíly. Jako by na tom teď záleželo! Odpovídám jednoslabičně a Libavý odbočí:

„Hele, Jiří, víš, proč jsi u nás jedinej, kterému Mráz za posledních deset let nezved plat ani o korunu?“

„Jo.“

„Tak to jsem rád, že aspoň tohle víš,“ povzdechne si Libavý a začne si shánět informace sám. Je sice méně líný než já, ale vyhodit mě a najmout si nového asistenta distribuce by stálo přece jen příliš mnoho času a energie. A bůhví, kdo by sem nakonec přišel! Vždyť já taky občas něco udělám a navíc, jak před pár lety pravil Libavý, když smutně přemýšlel nad naší dvoučlennou kanceláří:

„Přece jen je na tobě, Jirko, něco dobrýho: do ničeho nekecaš a nesereš mě.“

Mail! Odesílatel: marmat@seznam.cz. Že by? Jo!!!

Děkuju☺

To se moc nerozepsala! Přemýšlím, jak reagovat. Ale nesmím nechat stopu vychladnout, jak říkají policejní vyšetřovatelé, a tak píšu:

Rádo se stalo☺. A jaký den máte Vy?“

Vytušil jsem, že je potřeba nabídnout otázku. Jinak by třeba nevěděla, co napsat, a bylo by po všem. Ovšem už jen to, že píše ze soukromého mailu, jasně ukazuje, že o práci si se mnou dopisovat nehodlá!

Dopoledne trávím zíráním na obrazovku počítače, což mě vybavuje poměrně účinnými mimikry. Samozřejmě mám otevřený dokument v Excelu, do kterého stále dokola píšu a pak zase mažu číslice tak, jak je vytukala má nervózní pravačka. Vypadá to velmi profesionálně a mí ohleduplní kolegové mě příliš nevyrušují.

Jenže mail nepřichází a já propadám smutku. A na to existuje jediný lék: oběd! Navíc budu chvíli pryč a za tu dobu Martinka určitě napíše...

Soustředěným pohledem donutím minutovou ručičku na hodinách nade dveřmi k rychlejšímu pohybu, a jakmile odbije půl dvanáctá, což už musí každý slušný zaměstnavatel uznat za nejzazší dobu odchodu na oběd, obejdu přílehlé kanceláře.

„Jdeš na oběd, Renčo?“ zaculím se na marketingovou manažerku Novákovou.

Prohrábne si blondátou hřívu a její pěkná ústa pod modrýma očima a neméně hezky modelovaným nosíkem se zašklebí:

„Už, Jirko? Já mám ještě nějakou práci.“

„Klidně chvíli počkám.“

„Tak jo, zatím se můžeš podívat na tu žádost o analýzu prodeju, kterou jsem ti posílala už před týdnem,“ řekne jedovatě a flirtovací pohoda je pryč.

Stejně tě nechci, pomyslím si vzdorovitě jako liška na vinici.

„Tak už to prosím tě vyplň,“ vede si Renata svou. „Ale stejně s tebou nepůjdu, mám domluvenej pracovní oběd s jedním vlivným a pro naše nakladatelství zajímavým chlápkem,“ oznamuje mi důležitě, aby vynikl kontrast mezi mnou a jím.

„Tak si hezky popracujte,“ říkám výsměšně a odcházím. Pražská děvka, nic jiného to není! Nedělá totiž tajnosti s tím, že úspěšná žena by měla mít v každém okamžiku aspoň tři chlapy: jednoho, který se hodí na ukazování, dalšího, jenž ji uspokojí v posteli, a do třetice toho, který se postará o splnění všech jejích materiálních přání. Do téhle trojice jsem se samozřejmě nevešel a stejně jsou na tom i všichni ostatní kolegové (dokonce ani Mráz není výjimkou, protože Renata se s ním vyspí vždycky jen tehdy, když chce zvýšit plat nebo dostat nové služební auto). Kolegyně jí závidí a zhusta ji hustě pomlouvají, ačkoli její lehce upravený axiom *Nevstoupíš dvakrát do téže řeky ve stejných plavkách!* dosáhl jisté obliby. (Jinak ovšem, co se humanitního vzdělání týká, nezná rozdíl mezi piaristou a píaristou.)

Zlatá Renata, stále ještě k nakousnutí, jenže uvnitř už přezrálá... Ale Martina je jiná, je to holka z malého města. A ta si bude vážit hodného kluka.

„Pojď se mnou na oběd, Jitko,“ zvu recepční Chládkovou, která není děvka, protože na to nemá. A tak smutně sedí na recepci a rozjasní svou uhrovitou tvář jen tehdy, když se někdo trápí ve vztahu anebo když se přihodí tak báječná věc, že mu ten vztah rovnou ztroskotá. V tu chvíli si uvědomí, jak skvěle na tom vlastně je – jí se totiž něco takového nemůže stát.

„Nemůžu, jdi sám,“ říká dutě, jako by byla jediná na světě. Nechutenka!

Vážím tedy pár kroků po chodbě a za chvíli se u recepcie sejde skupinka mých trofejí – IT manažer Králík, grafik Bartko a Mrázova asistentka Kubíková.

Naše oblíbená restaurace je plná, protože pracovat se nechce nikomu, a tak musíme chvíli čekat na stůl. Což je ovšem lepší, než hnit v kanclu.

„Dobrou chuť... Žerte sladce!“ popřeju konečně v dobrém rozmaru kolegům a pouštím se do klokaního steaku, který mi už dávno přirostl k břichu.

Lada Kubíková, holka krev a slazený mlíko, se pochlubí:

„V pátek jdu na svatbu...“

„Kdo se vdává?“ ptá se Králík líně, aby zaplnil informační mezeru, a podivně se na mě zadívá, jako bych s tím měl něco společného.

„Jedna moje kamarádka z břišních tanců, jak jsem s ní byla na festáku *United Colors of Benešov*. Bere si nějakýho pracháče, takže to budou mít na Jemništi,“ zdůrazní lokaci.

„Na Jemništi?“ projevím homeopatický zájem, aby řeč nestála a abych jí udělal radost. Mám ji svým způsobem rád a to, že jí přeliv hrozně rychle odrůstá a že na své tlusté nohy upozorňuje minisukní, jsem jí už dávno prominul. Břišní tance jistě rozvlíní její tělo do nebyvalých vibrací. Ale jinak je to fajn holka, která už deset let žije se svým prvním a neméně otylým partnerem. Být na ni hodný se vyplatí, protože se pak vždycky slituje nad mou „přepracovaností“ a udělá spoustu věcí za mě.

„Jo, přesně tam, jak se ženil Mareš,“ zasní se.

„A co má bejt?“ ušklíbne se Králík. „To přece není jen pro pracháče, tam si může udělat svatbu každéj a nemusí si hned pronajímat celej zámek. A taky se podívej, jak dlouho to Marešovi vydrželo.“ Sundá si brýle a otře zpočené čelo.

To od něj nebylo hezké, ale i jeho si musím předcházet. Když totiž spadne systém, za občasně pozvání na oběd rozhodí můj počítač nejpозději ze všech, a já tak ke své velké „žalosti“ nemohu pracovat. Jeho rozteklý obličej a postava ještě mnohem tučnější než Ladina či moje ovšem svědčí o tom, že podobně si svůj pracovní čas vykupují i další kolegové.

„Co si vezmeš na sebe?“ ptá se Bartko, protože je teplý.

„Viděla jsem v Orsay pěknou sukýnku,“ zaculí se na něj, jako by to mohl ocenit. „Ale nevím, jestli na ni mám.“

Jestli na ni máš nohy, nebo peníze? Přijde na mě imperinentní otázka, která zůstane nevyřčena. Podle Králíkovy grimasy vidím, že ho nejspíš napadlo totéž.

Kubíková namíří vidličku s bramborem směrem ke mně:

„A co ty, Jirko? Kdy nás pozveš na veselku *ty*?“

„Já si hodlám ještě pár let užívat svobody, pořád mám pocit, že jsem se zatím úplně nenasytil,“ usměju se a rozhlédnu se po svých spolustolovnicích. Kubíková si svobody rozhodně neuzívá a Králík je ztělesněním českého IT asexuála. Řadí jen gaysek Pepa Bartko, který dokáže pořádně zamíchat celým Termixem, známým to doupátkem hošíků na Vinohradech. Díky častému kroucení pánví je stále jak do sklenice, a tedy terčem závidi nás otlých.

„Ty si tak užívaš svobody,“ ušklíbne se drzý Králík, kterému teče po bradě šťáva z masa téhož zvířete.

„A ty znáš jen počítače, Facebook a Twitter,“ vracím úder.

„No právě, díky nim mám hodně přátel a žádný závazky, takže na rozdíl od tebe si svobody opravdu užívaám. Ale podle toho, co jsem viděl na tvém počítači, než jsem tam kvůli tobě musel nastavit filtr, se *ty* kroutíš s rozepnutým poklopcem u totálně odlidštěného a umělého porna a máš pocit, že seš hřebec v hlavní roli!“

„Ty vole, aspoň něco, ty si kalhoty rozepínat nemusíš, protože bys ho v nich přes ten svůj bojler ani nenašel!“

Králík se na mě podívá dost nepřekně a jeho pohled jako by skrýval neviditelnou – a o to strašnějši – hrozbu.

„Při pohledu na hezký holky se mi otvírá poklopec, ale když vidím tebe, akorát kudla v kapse!“ neodpustím si poslední slovo.

„Petko a Jiříku, nehádejte se,“ usmíruje nás Bartko, člověk sexuální neboli homo sexuál. Kubíková se pokradmu dívá na své vlastní břicho, aby zjistila, jestli si na ni ještě vidí.

Králík považuje souboj za skončený. Vytáhne na znamení příměří bílý kapesník, hlučně se vysmrká, utře si mastnou mordu a pak ještě pleš.

Žádný Králík, prase je to!

Vzpomněl jsem si na svou novou lásku. Takže dnes žádný dezert, volám číšníka a platím.

„Ty už jdeš do práce?“ diví se Kubíková.

„Jo jo, mám toho hodně,“ odvětim zaměstnaně a odcházím.

Tak co?

Nic...

Chvilí zasněně hledím na monitor, a protože jsem za sebou nezavřel dveře, periferně zaznamenám Králíka, dupajícího cestou z oběda. Vrhne na mě posměšný, zlý škleb. Ale co je mi po něm?

Uplyne sotva pár minut a už je to tady!

Já toho mám až nad hlavu☺. Ale to Vám nemusím říkat, Vy jste na tom určitě stejně☺. Jak se připravujete na zítřek?

Jaký zítřek?! No jo vlastně, vždyť já točím tu reklamu pro Francouze! Do jaké role se obsadím? A co budu propagovat? Chvilí přemýšlím, na čem ujíždějí mladé dívky, a pak napíšu:

Má to být nějaká pitomost ve smyslu zdravého životního stylu☺. Bylo mi řečeno, abych si s sebou vzal sportovní oblečení, ale prý mě pak stejně obléknou podle sebe☺. To zas bude trapárna...

Tu „trapárnu“ jsem původně vymazal, ale pak ji vrátil zpět. Trocha pohrdání světem reklamy neuškodí!

Tentokrát čekám na odpověď jen chvilku, kterou vyplním přípravou poobědní kávičky, řádně našlehané a oslazené. A mám pocit, že můj život konečně za něco stojí!

To zní zajímavě☺! Jaké sporty máte rád? A pište mi prosím na tenhle soukromý mail, pracovní mi pořád někdo kontroluje☺.

Skvělé! Na obličejí mám teď už permanentního smajlíka,...

... kterého si všímá i Libavý: „Co je, že se tak šklebíš?“